

1481

Caus (PI 2)

(ALDC, IX, L 144. Caus [PI 2])

La segona persona del singular del present d'indicatiu del verb *caure* (< CADĒRE) en llat. era CADES, que hauria donat en cat. *cats, esdevingut *cau (com *cantats* > *cantau*, cf. mapa 1392) i després *caus* per addició de la -s pròpia de la segona persona; però aquesta forma podria també ser resultat d'una extensió de la tercera persona, *cau* (< CADE[T]). Notem, com a var., *qu[ε]us* 76, del mall. de Sineu, amb palatalització de la [a] provocada per l'antiga palatal [k], que ha originat un canvi sistemàtic en aquest context

(*qu[ε]mp* 'camp', però amb [ε] quan la síl·laba és àtona, com en *Qu[e]talina* 'Catalina'); el ross. *caues* és una adaptació de l'oc. *cases* (→ Formiguera, *ca[z]es* 7), regularitzat sobre *cau*; *cais* 87, 94 és una reducció del cast.-arag. *caes*, amb tancament de [e] > [i] pel hiat. Cal notar l'ús esporàdic pronominal del verb (*te caus* 100, 131), per prolongació de la variant sintàctica cast.-arag. (*te cais* 87, 94). *Caus* és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

Petit Atlas Lingüístic del Domini Català © PALDC